

[Gert Petersen.]

tet, det hellige og almindelige forsvarsforlig skal holdes, forstår man på statsministerens tale. Til gengæld ser vi af den, at den almen-nyttige boligsektor og uddannelsesstøtten er i farezonen, og det generer man jo heller ikke de rige i landet med.

I øvrigt ved SF, hvor svært det er at gennemføre besparelser af størrelsesordenen 3 mia. kr., for vi har selv prøvet det, og vi måtte efter sparerunden i foråret 1973 konstatere, at nu var det umuligt at komme videre med disse pludselige hug, hvis man prioriterede samfundets sociale ansvar højt. En fornuftig spareplan skal være langsigtet og strække sig over flere år; nye pludselige hug ville koste almindelige mennesker dyrt. Det er åbenbart, at denne regering ikke ligger af tilsvarende skrupler.

En virkelig løsning af dette lands økonomiske problemer må tage sit udgangspunkt i det stik modsatte af den liberale samfundsstruktur, som statsministeren tilsiger sin støtte. Den tid må høre op, da mennesker uden for demokratiet, uden for folkestyret i kraft af enorme pengemidler og privatkapitalistisk foretagsomhed bestemmer over ressourcernes anvendelse. Tænk bare på, hvor hjælpeløs stat og borger åbenbart er i dag over for den skalten og valten, som vi oplever fra de store olieselskabers side her i kriseperioden! Det rigtige ville være at nationalisere kapitalmarkedet, bankerne og pengeinstitutterne og energiforsyningen. På det sidste område ville skabelsen af et stærkt statsligt olieselskab være en god optakt. Kun ved at inddrage de afgørende økonomiske beslutninger under demokratiet, under folkestyret, og sikre en demokratisk ledelse af arbejdspladserne kan samfundet erstatte den vildtvoksende vækst, der bestandig forvandler velstand til sin egen karikatur, med en vækst, der reguleres og afpasses efter menneskenes og samfundets behov.

Vil man ikke det, ja, så kunne man da i det mindste rydde op på kreditmarkedet. Et opgør med inflationsgevinsterne er noget af det, der trænger sig mest på. Jo før man afskaffer de skattelove, som gør den, der sparer op, til noget nær idiot, desto bedre. Men jeg ser ikke noget til, at regeringen vil gøre noget ved rentefradragsretten, derimod forstår jeg, at den vil ophæve den lov, som dog gjorde det muligt for samfundet at

styre kreditformidlingen efter samfundets behov. Det, der er brug for, det gør denne regering ikke, og det, den gør, det er der ikke brug for.

Til kreditmarkedet hører også hele det mere eller mindre ukontrollerede system af pantebreve og andre værdipapirer. Her var der brug for et hurtigt og drastisk hug. Det kunne sanere uhumskheder væk fra økonomien, og det kunne skaffe en masse sorte penge frem i lyset eller ud af omsætningen.

I de sidste 3-4 måneder af den forrige regerings levetid var der håb om visse initiativer i denne retning. Desværre kom den alt for sent i gang, og det må SF vedkende sig et medansvar for som en del af den daværende regerings basis. Jeg tror, vi gav den daværende statsminister, J.O. Krag, for megen respekt. Der gik hele 2 år, før et meget omtalt sporskifte blev til andet end mindre rangeringer, men til sidst kom altså den forrige regering i gang, men så satte det forenede højre med hr. Erhard Jakobsen som fløjmand en stopper for det.

Dermed blev der også sat en stopper for, hvad der kunne være blevet — tror jeg — en fornuftig skattereform. SF har gennem adskillige år prioriteret kravet om skattelettelser meget højt. Men ikke for alle og enhver. De 10-15 mia. kr., der illegalt holdes uden for ligningen, og de mange andre milliarder kroner, som holdes udenfor ved hjælp af alle mulige fidusfradragsregler, er en form for skattelettelse, der skal væk. Det er netop ved at gribe ind her, at der kan sikres skattelettelser for jævne indkomster, dér hvor der er brug for dem, og vel at mærke sådan, at de samme mennesker ikke skal betale for lettelsen i form af forringede ydelser fra det offentlige, sådan som hr. Glistrup har inspireret samtlige borgerlige partier til at gå i konkurrence om at slå på stortromme for.

Jeg sagde, jeg tror, der kunne være kommet en fornuftig skattereform ud af det, der var i gang. Jeg udtrykker mig en lille smule forsigtigt, for jeg må jo erkende, at visse socialdemokrater, efter at valget var udskrevet, begyndte at fable om at finansiere skattelettelser ved hjælp af en momsforhøjelse. Det sagde, og det siger socialistisk folkeparti konsekvent og kategorisk nej til. Men lad være, hvad socialdemokratiet vil eller ikke vil, dette er, hvad SF ville før valget, og det er, hvad vi stadig vil, det er al-